

baade overfor Modstanderne og indenfor disse Folks egen Lejr. Det glædede mig at høre det ærede Medlem brændemærke de sorte Lister, som anvendes i visse Arbejdsgiverkredse. Det er for øvrigt betegnende at se, hvad der ogsaa fremgaar af Betænkningen, hvilken Forskel der er mellem Organisationsformerne og den hele organisatoriske Tendens i Arbejdsgivernes Lejr og i Arbejdernes. Arbejdsgivernes Organisation er det stramme Despoti, hvor alt dekretes ovenfra, Arbejdernes er det udprægede Demokrati, hvor de enkelte Organisationer og de enkelte Medlemmer have den størst mulige Bevægelsesfrihed. Jeg tror, at Ordet Fagforenings-tyranni rettelig bør stryges af den danske Ordbog.

Hvad er der saa opnaaet ved den faglige Kamp? Det ærede Medlem udtrykte det med en ikke original, men fuldstændig rigtig Betegnelse saaledes: Fagbevægelsen har forvandlet Arbejdsforholdets Karakter fra et Enevælde til et ganske vist stærkt, men dog konstitutionelt Monarki. Det er rigtigt. Fra det industrielle Despoti er man naaet over til den industrielle Konstitutionalisme, og det forekommer mig, at det ærede Medlem, der, saa vidt jeg ved, stiller sig paa et evolutionistisk Standpunkt, maa forlænge Linierne frem efter og se, at den næste Station, naar man er gaaet fra Despoti til Konstitutionalisme, logisk maa blive Republikken. Det er en Opgave, den faglige Bevægelse ikke kan løse, her maa den politiske Arbejderbevægelse træde til, før det fuldstændige Demokrati kan gennemføres, ikke blot i Stat og Kommune, men ogsaa i Produktionen. Det ærede Medlem talte om Arbejdsgivernes Betydning, som underkendes af Arbejderne. Han talte om, hvorledes Overklasserne repræsenterede Orden og Organisation af Arbejdet. Jeg havde det Indtryk, at det var Ytringer, det ærede Medlem fremsatte uden særlig stærk og varm indre Overbevisning, fordi det var noget, der nu en Gang skulde siges af Hensyn til de Magter, der repræsenterer den anden Side af Kræfternes Parallelogram. Det forekommer mig lidt parodisk at tale om, hvorledes Overklasserne repræsenterer Orden og Organisation af Arbejdet paa et Tidspunkt, hvor den kapitalistiske Overklasse organiserer Produktionen paa den Maade, at Arbejdsløsheden breder sig i videre og videre Kredse, og større og større Dele af Samfundets Arbejdskraft lægges øde, saa at man mere og mere gaar i Retning af Kaos.

Det mest iøjnefaldende praktiske Udtryk for den faglige Bevægelses Virkninger er Lønstigningen. Det ærede Medlem udtalte, at Fagforeningerne kunde hæve Lønnen i ganske enkelte Fag, saadanne som havde Monopolkarakter, f. Eks. Bygningsfagene, eller Fag, som omfattede særligt højtstillede Arbejdere, f. Eks. Typograferne. Men han mente, at det ikke var muligt for Fagforeningerne at hæve Løn-niveauet i det hele. Jeg tror, det er et af de Paradokser, som det ærede Medlem med en ganske fin Beregning bruger for at gøre sin Tale pikant. Jeg tror, at det sikre Instinkt saavel hos Arbejdsgiverfløjen som hos Arbejderfløjen har Ret, dette sikre Instinkt, der i Fagforeningerne ser et overordentligt effektivt Middel til at hæve Lønnen overalt i de organiserede Fag. Læg de 4 københavnske Lønstatistikker fra 1882, 1892, 1898 og 1904 ved Siden af hverandre og maal Stigningen i de forskellige Fag, og De ville finde, at der vel ikke er nogen matematisk Overensstemmelse, men dog en ret iøjnefaldende Parallelisme mellem Organisationernes Styrke og Arbejdslønnens Stigning fra Tid til Tid. I Tiden fra 1882 til 1904 er Arbejdsmændenes Løn stegen i absolutte Tal nøjagtigt lige saa meget som de faglærte Arbejderes Gennemsnitsløn. Selv det ærede Medlem vil vist indrømme, at det var en utænkelig Stigning i et Land, hvor Arbejdsmandsklassen ikke var organiseret. Det er for øvrigt ikke blot indenfor selve de organiserede Fag, at Lønstigningen gør sig gældende, men ogsaa udenfor de egentlige Fagforeninger. Hæves Lønnen paa en Række Punkter, sker der en Tilstrømning fra andre Punkter af Erhvervslivet. Der finder en Affolkning Sted, en Nedgang i Arbejdstilbudet, og der fremkommer derfor rent automatisk en opadgaaende Tendens i Lønnen. Naar de danske Byarbejdere have hævet deres Løn, blive de uorganiserede Landarbejdere til en vis Grad delagtige deri.

Der er en Side af Sagen, der er bleven betonet særlig af det ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg) og for Resten ogsaa af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds og forskellige andre. Det er Hensynet til, hvad Arbejdsgiverne kunne give. Det ærede Medlem fra Frederikssund udtalte, at det maatte man vel overveje, og at det burde være en Opgave for Arbejderpressen at indskærpe Arbejderne, at de ikke maatte gaa for vidt i deres Krav. Jeg tror, det er en Opgave, der ligger Arbejderpressen